

ROZHODNUTIE

Odvolací disciplinárny senát, zložený z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej, JUDr. Zoltána Ludika, JUDr. Ivana Roháča, a JUDr. Ivana Syrového, PhD., v disciplinárnej veci vedenej **proti JUDr. R. K.**, sudcovi Okresného súdu B., o odvolaní ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu zo dňa 24. júna 2016, sp. zn. 1 Ds 6/2014, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, odvolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 10. augusta 2016, proti rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu, sp. zn. 1 Ds 6/2014, zo dňa 24. júna 2016, **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

V disciplinárnej veci navrhovateľa, ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, vedenej na základe ním podaného návrhu na začatie disciplinárneho stíhania datovaného zo dňa 17. marca 2014, proti JUDr. R. K., nar. X., bytom G., sudcovi Okresného súdu B., Najvyšší súd Slovenskej republiky - disciplinárny senát dňa 24. júna 2016 podľa § 129 odsek 6 s poukazom na § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, disciplinárne konanie ako oneskorene podané zastavil.

Disciplinárne konanie bolo vedené pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v spojení s § 116 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, ktorého sa mal JUDr. R. K. dopustiť tým, že v právnej veci obžalovaného I. V. N., P., vedenej na Okresnom súde B. pod sp. zn. 1T/78/2010, postupoval neefektívne, nesústredene, porušujúc povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, keď po vrátení spisového materiálu obžalovaného I. V. N., P. pod sp. zn. 1T/78/2010 z Krajského súdu v Bratislave dňa 19. apríla 2011 ako predčasne predloženého na doplnenie o predkladaciu správu s vyznačením o akom opravnom prostriedku a proti akému rozhodnutiu Okresného súdu B. má krajský súd ako nadriadený súd rozhodnúť, ten mal opätovne predložiť až dňa 08. augusta 2011, avšak Krajský súd v Bratislave dňa 09. septembra 2011 mu ho znova vrátil ako predčasne predložený na odstránenie nezrovnalostí v spisových značkách a identifikačných číslach spisu a uskutočnenie súladu so skutočným stavom s tým, že opäť ho krajskému súdu predložil až dňa 19. januára 2012, z čoho je zrejmé, že až po 9 mesiacoch mohol Krajský súd v Bratislave rozhodovať v zmysle ustanovenia § 22 odsek 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v spore o príslušnosť medzi súdmi.

Prvostupňový disciplinárny senát zastavil disciplinárne stíhanie podľa § 129 odsek 6 v spojitosti s § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nakoľko zistil, že návrh ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho stíhania datovaný dňom 17. marca 2014 bol podaný oneskorene, po uplynutí premlčacej lehoty šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, čím disciplinárna zodpovednosť sudcu zanikla.

V rozhodnutí prvostupňového disciplinárneho senátu zo dňa 24. júna 2016, sp. zn. 1 Ds 6/2014, je predovšetkým uvedené, že *„zo skutku disciplinárneho návrhu je zrejmé, že disciplinárne stíhanému sudcovi sa kladie za vinu spôsobenie prieťahu v konkrétnom trestnom konaní, pričom k ukončeniu tohto prieťahu malo dôjsť 19. januára 2012. S ohľadom na uvedené je nepochybné, že z pohľadu štvorročnej objektívnej lehoty (ktorej uplynutie pripadá na 19. januára 2016) je disciplinárny návrh podaný 19. marca 2014 návrhom podaným včas. Z pohľadu subjektívnej lehoty navrhovateľ v odôvodnení disciplinárneho návrhu deklaroval jej zachovanie tvrdením, že „Ministerstvo spravodlivosti*

Slovenskej republiky bolo v októbri 2013, prostredníctvom emailového podania upozornené na priebeh súdneho konania vedeného na Okresnom súde B. vo veci obžalovaného I. V. N., P.. „ Ako dôkaz o tom navrhovateľ uviedol „podanie R. I. “, ktoré k návrhu ako listinný dôkaz nepredložil. ... Zo zabezpečených písomností ministerstva spravodlivosti, predsedu Krajského súdu v Bratislave a ním predložených spisov (vedených v registri Spr.), ako aj M. T. vyplýva, že na ministerstvo spravodlivosti bolo už 19. júna 2012 doručené písomné podanie (adresované menovite priamo ministrovi – vid' č. l. 126), v ktorom žiadal o „preskúmanie postupov Okresného súdu Bratislava 5 a Krajského súdu Bratislava I“ v tej súvislosti, že „v roku 2006 7 strelnými ranami do brucha, pravej a ľavej ruky – tepny, zadku, bedrového kĺbu, ramena, hrudníka ho poranil I. V. N....“ Príslušný pracovník ministerstva spravodlivosti uvedené podanie vybavil postúpením veci predsedovi Krajského súdu v Bratislave dňa 27. júna 2012... M. T. následne 29. novembra 2012 doručil ministerstvu spravodlivosti ďalšie podanie, v ktorom reaguje na to, že predseda Krajského súdu v Bratislave jeho skoršie podanie, po jeho postúpení nevybavil, resp. mu neoznámil spôsob jeho vybavenia a opätovne žiadal o urýchléné ukončenie dlhotrvajúceho súdneho konania vedeného na Okresnom súde B. pod sp. zn. 4Nto/2/2012. Prípisom ministerstva spravodlivosti z 05. decembra 2012 bolo sťažovateľovi oznámené, že jeho skoršia sťažnosť bola predsedom Krajského súdu vyhodnotená ako nedôvodná, pričom odpoveď na sťažnosť bola doručená tomuto ministerstvu, ako aj sťažovateľovi. Spisový materiál mal byť vrátený Okresnému súdu B. dňa 31. mája 2012 s odporúčaním, aby sa obrátil s kvalifikovaným písomným podaním na predsedu príslušného súdu, opätovne s poukazom na § 63 odsek 1, 2 zákona o súdoch.

Prvostupňový disciplinárny senát dospel k záveru, že „subjektívna šesťmesačná lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania začala navrhovateľov plynúť dňom 19. júna 2012. Už v tento deň totiž bolo ministerstvu spravodlivosti doručené podanie fyzickej osoby M. T. (v predmetnej trestnej veci poškodeného), z ktorej obsahu je zrejmé, že ide o jeho sťažnosť na prietahy v konaní v konkrétnej trestnej veci v jeho podaní dostatočne identifikovanej na to, aby navrhovateľ mal možnosť zistiť, o akú trestnú vec konkrétne ide. Uvedené písomné podanie, hoci nie názvom osobitne označené, z pohľadu jeho obsahu nie je zmätočné a je dostatočne zrozumiteľné v otázke, čoho sa sťažovateľ konkrétne domáha. Jednoznačne z neho vyplýva, že sa sťažuje na prietahy v konaní, v ktorom je obžalovaný I. V. N. stíhaný za obzvlášť závažný zločin vraždy pre skutok z roku 2006 s opisom aj konkrétnych skutkových okolností (počet strelných rán, spôsobené zranenia)... ..nedostatky predmetného

podania však nič nemenia na jednoznačnej identifikovateľnosti tohto podania ako sťažnosti konkrétnej fyzickej osoby na prieťahy v konaní v konkrétnej trestnej veci, na základe čoho je identifikovateľný aj zákonný sudca v nej konajúci (v senátnej veci majú na zreteli konajúceho predsedu senátu).“

Ako významný fakt disciplinárny senát zdôraznil, že predmetná sťažnosť na prieťahy v konaní M. T. podaná 19. júna 2012, bola podaná po období, ktoré sa v skutkovom vymedzení disciplinárneho návrhu ako prieťah v konaní kladie disciplinárne stíhanému sudcovi za vinu (19. apríla 2011 až 19. januára 2012), majú na zreteli, že v jednom konaní môžu prieťahy v konaní nastať aj v rôznych časových obdobiach, pričom ďalej uviedol, že:

„Pri správnom obsahovom vyhodnotení uvedeného podania preto navrhovateľ, pokiaľ by na jeho podklade preveroval dôvodnosť sťažnosti na prieťahy v konaní v predmetnej trestnej veci, preto mal možnosť zistiť konanie disciplinárne stíhaného sudcu skutkovo vymedzené v disciplinárnom návrhu... Bolo už vecou jeho posúdenia či toto podanie bude alebo nebude posudzovať ako podnet smerujúci k podozreniu, že konkrétny sudca sa dopúšťa v konkrétnej právnej (v danom prípade trestnej) veci disciplinárneho previnenia spôsobovaním prieťahov v konaní. Navrhovateľ toto podanie však posúdil ako sťažnosť na prieťahy v konaní, na ktorej posúdenie a prejednanie je príslušný predseda konkrétneho konajúceho súdu v zmysle § 63 odsek 1 zákona o súdoch...“

Prvostupňový disciplinárny senát (podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu správne) zhodnotil ako podstatné z pohľadu posúdenia začiatku plynutia subjektívnej šesťmesačnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu, že už z podania doručeného M. T. ministrovi spravodlivosti, ako osoby oprávnenej na podanie disciplinárneho návrhu, dňa 19. júna 2012, navrhovateľ disponoval informáciou o možnom spáchaní disciplinárneho previnenia v konkrétnom súdnom konaní, ktorá pre neho, pokiaľ mal záujem vyvodzovať voči konajúcemu sudcovi disciplinárnu zodpovednosť, mala byť podnetom na prešetrenie dôvodnosti podanej sťažnosti na prieťahy v konaní, a v prípade potvrdenia jej dôvodnosti (po jej prešetrení) mal podať príslušný disciplinárny návrh.

Prvostupňový disciplinárny senát vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že ak orgán oprávnený na podanie disciplinárneho návrhu podľa § 120 odsek 2 písmeno a/ zákona

o sudcoch a príseďiacich koná na základe podnetu, sťažnosti alebo akéhokoľvek iného podania mu adresovanému inou osobou, za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň, ako ten, v ktorom je ministromi spravodlivosti takéto podanie doručené, t. j. deň, keď sa ako príslušný orgán „dozvie“ o tom, že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu. Bolo už záležitosťou organizácie činnosti ministra spravodlivosti, akým spôsobom je ďalej preverená dôvodnosť podnetu mu doručeného 19. júna 2012. Začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt totiž nemôže závisieť od jeho rozhodnutia, pretože prípadná ľubovôľa oprávneného orgánu pri nakladení so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov.

Zákonná subjektívna a objektívna lehota sú lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť, teda určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle či vnútorných pomerov oprávneného orgánu. Doručením takéhoto podania na ministerstvo sa má za to, že minister spravodlivosti ako disciplinárne oprávnený orgán sa o takomto podaní dozvedel (podanie sa dňom doručenia dostalo do jeho dispozičnej sféry). Je jeho vecou, v rámci vnútornej organizácie ministerstva, aby zabezpečil posúdenie takéhoto podania zo všetkých do úvahy prichádzajúcich aspektov. V posudzovanom prípade podanie M. T. doručené 19. júna 2012 bolo príslušnými pracovníkmi vyhodnotené ako sťažnosť na prieťahy v konaní podľa zákona o súdoch (zjavne podľa § 62 odsek 1), avšak toto podanie malo byť rovnako vyhodnocované aj z toho pohľadu, či nejde o podnet na začatie disciplinárneho konania. Pokiaľ k tomu nedošlo, ako je tomu v posudzovanom prípade, riziko zmeškania subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu znáša minister spravodlivosti pokiaľ takéto podanie ako podnet na začatie disciplinárneho konania možno považovať, nakoľko od jeho doručenia mu začína plynúť šesťmesačná subjektívna lehota.

Prvostupňový disciplinárny senát vyslovil záver, že „v posudzovanom prípade subjektívna šesťmesačná lehota v zmysle § 120 odsek 7 zákona o sudcoch a príseďiacich na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania navrhovateľovi (ministromi spravodlivosti) začala plynúť 19. júna 2012 a uplynula 19. decembra 2012. Jeho disciplinárny návrh podaný 19. marca 2014 je preto návrhom podaným oneskorene v čase, keď (potenciálna) disciplinárna zodpovednosť návrhom dotknutého sudcu v zmysle

§ 118 odsek 1 zákona o sudcoch a prísediacich zanikla, v dôsledku čoho dôvodnosť disciplinárneho návrhu meritórne už nemožno posudzovať.“

Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho senátu podala dňa 10. augusta 2016 ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky odvolanie a navrhla, aby odvolací disciplinárny senát v zmysle § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku *per analogiam* rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho senátu zo dňa 24. júna 2016, sp. zn. 1 Ds 6/2014 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol v súlade s návrhom na začatie disciplinárneho konania doručeným dňa 19. marca 2014.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky sa predovšetkým nestotožnila s argumentáciou prvostupňového disciplinárneho senátu, podľa ktorej senát dospel k záveru, že subjektívna šesť mesačná lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania začala navrhovateľovi plynúť dňom 19.06.2012.

Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky v podanom odvolaní uviedla, že *„Začiatok subjektívnej lehoty, resp. slovné spojenie „odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení“, znamená deň, keď oprávnený orgán disponuje takým rozsahom informácií, na základe ktorých možno dôvodne predpokladať naplnenie znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia a určiť osobu, ktorá je podozrivá zo spáchania tohto disciplinárneho previnenia. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci deň, keď oprávnený orgán disponuje informáciami takej kvality, z ktorej je aspoň v základných rysoch zrejmé, v čom konkrétne porušenie zákona spočíva a kým, bez ohľadu na subjekt, ktorý oprávnenému orgánu informácie poskytol. Disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím absolútne vylúčil, že by v rámci jedného súdneho konania, v danom prípade trestného konania, mohli vzniknúť prieťahy tak na okresnom, ako aj na krajskom súde.“*

Pričom ďalej v odvolaní ministerka spravodlivosti uviedla, že *„Podanie, od ktorého disciplinárny senát odvodzuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je v danom prípade irelevantné, nakoľko v čase keď sa pán T. obrátil na ministerstvo, resp. vtedajšieho ministra spravodlivosti, jednoznačne namietal prieťahy v konaní, ktoré nastali na*

Okresnom súde Bratislava V a na nadriadennom súde – Krajskom súde v Bratislave... Taktiež podávateľovi bolo úplne zrejmé, koho vo svojom podaní namieta a kto je podľa neho zodpovedný za spôsobené nedostatky, keďže presne označil aj spisovú značku konania vedeného na krajskom súde. ...Z hľadiska dôvodnosti sťažnosti na prietahy v konaní v predmetnej trestnej veci bol relevantný postup krajského súdu a plynulosť konania sp. zn. 4Nto/2/2012, pričom z odpovede krajského súdu na predmetnú sťažnosť vyplynulo, že sťažnosť nebola dôvodná.“

V odvolaní vyslovila Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky názor, že *...je zrejmé, že 19.06.2012 nedisponoval navrhovateľ žiadnymi informáciami, ktoré by predpokladali záver, že sa sudca Okresného súdu B., JUDr. R. K. dopustil disciplinárneho previnenia, keďže podávateľ (M. T.) vyslovene požadoval preskúmanie postupov „Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu Bratislava I“ s tým, že uviedol spisovú značku konania vedeného na krajskom súde – sp. zn. 4Nto 2/2012. V prípade osvojenia si argumentácie disciplinárneho senátu, ktorý prijal napadnuté rozhodnutie, každé podanie, ktoré by bolo doručené ministerstvu, resp. ministrovi spravodlivosti, by muselo byť automaticky posudzované ako podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, strácala by sa tak opodstatnenosť existencie ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdech a o zmene a doplnení niektorých zákonov a inštitútu sťažnosti smerujúcej voči porušeniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a porušenia zásad dôstojnosti súdneho konania.“*

Na základe uvedeného ministerka spravodlivosti v podanom odvolaní vyslovila názor, že návrh zo dňa 17.03.2014 bol podaný včas tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z., skôr ako uplynula subjektívna a objektívna lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči sudcovi JUDr. R. K..

Odvolací disciplinárny senát predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť zistil, že odvolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky bolo podané včas v lehote stanovenej § 131 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich (odvolanie doručila ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky v zákonnej lehote do podateľne disciplinárneho senátu dňa 11. augusta 2016). Ďalej odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 131 ods. 2 písm. c/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, obsah odvolania spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku *per analogiam*,

a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k vzatiu podaného odvolania späť, a preto odvolací disciplinárny senát nepostupoval v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku *per analogiam*.

Na ústnom pojednávaní odvolacieho disciplinárneho senátu konanom dňa 31. januára 2017 splnomocnená zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že trvá na podanom odvolaní, poukázala na dôvody písomného odvolania a navrhla aby bolo rozhodnuté v zmysle návrhu na začatie disciplinárneho stíhania a aby odvolací disciplinárny senát vyhovel odvolaniu odvolateľa. Obhajca disciplinárne stíhaného sudcu navrhol odvolanie navrhovateľa zamietnuť, disciplinárne stíhaný sudca sa pripojil k návrhu obhajcu.

Odvolací disciplinárny senát na podklade podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého prvostupňového rozhodnutia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadať na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie ministerky spravodlivosti nie je dôvodné.

Všeobecne prvostupňový disciplinárny senát v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Trestného poriadku *per analogiam*, najmä však zásady zákonného procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), i rovnosti strán - kontradiktórnosti (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku). Odvolací disciplinárny senát teda konštatuje, že prvostupňový disciplinárny senát dospel k vyhlásenému rozhodnutiu po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací disciplinárny senát zistil, že prvostupňový disciplinárny senát postupoval správne a v súlade so zákonom, keď po vykonanom dokazovaní a riadne zistenom a ustálenom skutkovom stave dospel k záveru, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol zo strany ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podaný oneskorene z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty.

Disciplinárna zodpovednosť sudcov má ústavný základ (porov. čl. 138 ods. 2 písm. b/, čl. 141a ods. 5 písm. g/, čl. 147 ods. 1 alebo aj čl. 148 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a je verejnoprávnou poistkou nezávislosti súdnej moci. V tomto zmysle a tiež v spojení s ust. § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich je nutné interpretovať účel subjektívnej a objektívnej lehoty uvedenej v § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. na podanie disciplinárneho návrhu. Disciplinárne konanie má povahu a znaky trestného konania, pričom disciplinárny senát je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na základné zásady, ktoré sa aplikujú v trestných veciach.

Odvolací disciplinárny senát poukazuje na skutočnosť, ktorú už v napadnutom rozhodnutí konštatoval aj prvostupňový disciplinárny senát a to, že sudca má byť za prípadné disciplinárne previnenia stíhaný v primeranom čase. Je neprípustné z hľadiska zachovania právnej istoty disciplinárne stíhaných sudcov, aby orgány oprávnené na podanie návrhu na začatie disciplinárneho stíhania sudcu z viacerých postupne prichádzajúcich podnetov smerujúcich k podozreniu spáchania disciplinárneho previnenia konkrétneho sudcu reagovali podaním návrhu na disciplinárne konania až na základe posledného z takýchto podnetov (v danom prípade e-mail redaktora R. I. z 10. októbra 2013), pričom je potrebné opätovne zdôrazniť, že už podnety, ktoré časovo predchádzali podnetu redaktora R. I. boli rovnako spôsobilé na podanie návrhu na disciplinárne konanie.

Rozhodujúcou skutočnosťou pre stanovenie okamihu začatia plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty v disciplinárnom súdnictve je vymedzenie skutku navrhovateľom v návrhu na začatie disciplinárneho konania, v ktorom vidí disciplinárne previnenie podľa § 116 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a následná vedomosť navrhovateľa o tomto skutku.

V návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 17. marca 2014 (doručený dňa 19. marca 2014) vtedajší minister spravodlivosti Slovenskej republiky disciplinárny skutok sudcu JUDr. K. vymedzil ako konanie, ktoré podľa názoru ministra spravodlivosti Slovenskej republiky bolo „neefektívne, nesústredené, porušujúc povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich“, pričom samotný delikt mal vzniknúť predčasným predložením neúplného spisového materiálu (dňa 19. apríla 2011), ktorý bol krajským súdom vrátený, následne došlo k opätovnému vráteniu

spisového materiálu z dôvodu odstránenia nezrovnalostí v spisových značkách a identifikačných číslach spisu (dňa 9. septembra 2011) a až dňa 19. januára 2012, teda celkovo po 9 mesiacoch, bol spisový materiál definitívne riadne predložený Krajskému súdu v Bratislave. Uvedené konanie by bolo možné hodnotiť ako spôsobenie priet'ahov zo strany súdu. V danom prípade však minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ako vyplýva zo zabezpečených písomností a ako to konštatoval už prvostupňový disciplinárny senát, disponoval informáciou o písomnom podaní adresovanom priamo jeho osobe od M. T., v ktorom M. T. žiadal o prešetrenie postupu súdu a odstránenie vzniknutých priet'ahov v trestnom konaní. Ak teda návrh na disciplinárne stíhanie sudcu bol podaný z dôvodu, že sudca JUDr. K. spôsobil priet'ahy v konaní svojim „neefektívnym a nesústredeným postupom“, malo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o existencii týchto priet'ahov v konaní jednoznačne vedomosť najneskôr od podania sťažnosti na spôsobené priet'ahy zo strany M. T. 19. júna 2012 a minister spravodlivosti Slovenskej republiky mal všetky prostriedky a aparát na to, aby sa o disciplinárnom delikte dozvedeli už z podania M. T. a následne podali včas návrh na začatie disciplinárneho stíhania sudcu pri zachovaní subjektívnej aj objektívnej lehoty na jeho podanie. Je potrebné navyše poznamenať, že samotný navrhovateľ posúdil podanie M. T. podľa jeho podania ako sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Čo sa týka argumentácie ministerky spravodlivosti v podanom odvolaní, že je zrejmé, že 19.06.2012 nedisponoval navrhovateľ žiadnymi informáciami, ktoré by predpokladali záver, že sa sudca Okresného súdu B., JUDr. R. K. dopustil disciplinárneho previnenia, keďže podávateľ (M. T.) vyslovene požadoval preskúmanie postupov „Okresného súdu Bratislava V a Krajského súdu Bratislava 1“ s tým, že uviedol spisovú značku konania vedeného na krajskom súde – sp. zn. 4Nto 2/2012, odvolací disciplinárny senát zastáva názor, ktorý vo svojom rozhodnutí vyslovil už prvostupňový disciplinárny senát, že nesprávne označenie súdov konajúcich v predmetnej trestnej veci zo strany (laickej) osoby sťažovateľa M. T. ešte nemôže viesť k argumentácii, že išlo o podnet výlučne sa týkajúci konania prebiehajúceho na Krajskom súde v Bratislave, hoci v skutočnosti k priet'ahom došlo na Okresnom súde B., čo však oznamovateľ v danom období nevedel. Ministerstvo spravodlivosti ale malo možnosť a prostriedky zistiť už z tohto oznámenia, či a kde došlo ku konaniu, ktoré by smerovalo k odôvodnenému podozreniu zo spáchania disciplinárneho previnenia sudcu. Orgány oprávnené podať návrh na začatie disciplinárneho konania uvedené v § 120 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich nerozhodujú

o disciplinárnej zodpovednosti sudcu za disciplinárne previnenie, ale rozhodujú len o podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi, ak vzhľadom na nimi zistený skutkový stav existuje dôvodné podozrenie, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, teda dôvodné podozrenie, že konaním sudcu alebo jeho opomenutím boli naplnené znaky skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia. Nie je teda pravdou, ako to tvrdí ministerka spravodlivosti, že „každé podanie, ktoré by bolo doručené ministerstvu, resp. ministrovi spravodlivosti, by muselo byť automaticky posudzované ako podnet na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania“, nakoľko zákon neukladá povinnosť skúmať každé podanie ako podnet na podanie návrhu na disciplinárne konanie, avšak ministrovi spravodlivosti ako osobe oprávnenej v zmysle § 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich je daná možnosť predísť uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty tým, že preventívne vykoná také kroky, ktoré prípadné disciplinárne previnenie včas odhalia.

Podľa § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich prvá veta: *„Návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom senáte do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení, najviac však do dvoch rokov odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia, a ak ide o disciplinárne previnenie, ktorého sa sudca dopustil zavineným konaním, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, najneskôr do štyroch rokov odo dňa spáchania tohto disciplinárneho previnenia“.*

Podľa § 118 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich: *„Zodpovednosť sudcu za disciplinárne previnenie zaniká uplynutím premlčacej lehoty uvedenej v § 120 ods. 7.“*

Začiatok subjektívnej lehoty, resp. slovné spojenie *„odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení“*, odvolací disciplinárny senát vykladá tak, že znamená deň, keď oprávnený orgán disponuje takým rozsahom informácií, na základe ktorých možno dôvodne predpokladať naplnenie znakov skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia a určiť osobu, ktorá je podozrivá zo spáchania tohto disciplinárneho previnenia. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci deň, keď oprávnený orgán disponuje informáciami takej kvality, z ktorej je aspoň v základných rysoch zrejmé, v čom konkrétne porušenie zákona spočíva a kým, bez ohľadu na subjekt, ktorý oprávnenému orgánu informácie poskytol (v danom prípade bolo zrejmé, že oprávnená osoba disponovala

informáciou, že v predmetnej trestnej veci dochádza k priet'ahom v konaní). Nie je tiež rozhodujúce, či tieto informácie už boli analyzované a posúdené so záverom, že existuje dôvodné podozrenie zo spáchania disciplinárneho previnenia a kým, ale postačuje možnosť oprávneného orgánu tak urobiť (porov. napr. rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 7 Afs 14/2011, 7 As 95/2011, 9 As 183/2014, 2 As 204/2014 a ďalšie).

K uvedenému sa prikláňa aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze II. ÚS 140/2011, kde konštatuje, že pojem „dozvedel sa“ bol naplnený, až keď oprávnený orgán disponoval takou masou poznatkov, na základe ktorých splnil zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie (ustanovené v § 120 ods. 7 zákona o sudcoch). Ústavný súd konštatoval, že ak oprávnený orgán podľa § 120 ods. 2 písm. a) a d) zákona o sudcoch koná na základe podnetu, sťažnosti alebo akéhokoľvek iného podania adresovaného ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu inou osobou, za deň rozhodujúci pre začatie plynutia subjektívnej lehoty nemožno považovať iný deň, ako ten, v ktorom je ministrovi spravodlivosti alebo predsedovi krajského súdu takéto podanie doručené, t. j. deň, keď sa ako príslušný orgán „dozvie“ o tom, že malo dôjsť k disciplinárnemu previneniu.

V danom prípade sa navrhovateľ – vtedajší minister spravodlivosti prvýkrát dozvedel o priet'ahoch v predmetnej právnej veci už z podania M. T. dňa 19. júna 2012, kedy bol navrhovateľ prvýkrát informovaný o možnom spáchaní disciplinárneho previnenia v konkrétnom súdnom konaní, pričom uvedená informácia mu mala byť podnetom na prešetrenie nie len dôvodnosti podanej sťažnosti na priet'ahy v konaní na Krajskom súde ale aj na súde prvej inštancie, pričom následne po prešetrení a vybavení danej sťažnosti mohol navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote podať podnet na disciplinárne stíhanie sudcu, pokiaľ by nadobudol podozrenie, že bolo spáchané disciplinárne previnenie. Subjektívna 6 mesačná lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania začala teda navrhovateľovi plynúť dňom 19.06.2012 a skončila sa dňom 19.12.2012, teda viac ako 2 roky pred podaním samotného návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Ako ďalej uvádza Ústavný súd Slovenskej republiky vo vyššie citovanom rozhodnutí, *„začatie plynutia subjektívnych aj objektívnych lehôt nemôže závisieť od rozhodnutia*

oprávneného orgánu, ktorý môže navrhnúť disciplinárne konanie, pretože prípadná ľubovôľa oprávneného orgánu pri nakladaní so začiatkom subjektívnej lehoty ľubovoľne by mohla narušiť právnu istotu sudcov. Konkrétne, zákonná subjektívna a objektívna lehota sú vždy prekluzívnymi lehotami, ktoré oprávnený orgán nemôže predĺžiť. Inak povedané, určenie začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je a nemôže závisieť od svojvôle či vnútorných pomerov oprávneného orgánu.“

Oprávnený orgán je povinný uviesť skutočnosti, z ktorých je zrejmý začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, v návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa § 120 ods. 8 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich. Dodržanie subjektívnej, resp. objektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho stíhania voči sudcovi, je disciplinárny senát povinný skúmať *ex officio* a v prípade jej prekročenia musí *ex lege* disciplinárne konanie zastaviť (§ 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich).

Šesťmesačná subjektívna lehota je potom dostatočne dlhá lehota (takmer pre všetky oprávnené osoby navyše disponujúcim pomocným personálnym a odborným aparátom), v rámci ktorej musí oprávnený orgán vyhodnotiť dostupné informácie a ak dospeje k záveru, že existuje dôvodné podozrenie zo spáchania disciplinárneho previnenia proti konkrétnej osobe, vyhotoviť návrh na začatie disciplinárneho konania a doručiť ho disciplinárnemu senátu.

Bez ohľadu na skutočnosť, či JUDr. R. K. skutočne spôsobil alebo nespôsobil svojim konaním priesťahy v trestnej veci vedenej na Okresnom súde B., ktoré opísal navrhovateľ vo svojom návrhu na začatie disciplinárneho konania (nesústredenosť a nepozornosť pri predkladaní spisového materiálu najbližšie spoločne nadradenému súdu na rozhodnutie kompetenčného sporu) tak faktom ostáva, že o priesťahoch v konaní proti obžalovanému I. V. N., P.. vedel navrhovateľ už z podania doručeného ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 19. júna 2012, ktorú sám vyhodnotil ako sťažnosť proti priesťahom v konaní. Z vyššie uvedených dôvodov možno súhlasiť so záverom prvostupňového disciplinárneho senátu, ktorý konštatoval, že ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky začala plynúť subjektívna premlčacia lehota odo dňa 19. júna 2012 a uplynula dňa 19. decembra 2012.

Prvostupňový disciplinárny senát preto postupoval správne, keď disciplinárne konanie, ktoré začalo na návrh datovaný dňa 17. marca 2014 a podaný dňa 19. marca 2014, podľa § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, zastavil.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2017

JUDr. František Š e v ě o v i ě , v. r.
predseda Odvolacieho disciplinárneho senátu

Vypracoval: JUDr. Zoltán Ludik

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová